

Der findes talrige eksempler på, at kommuner er villige til at gå endda meget langt for at sikre, at private arbejdspladser bliver i kommunen, ligesom kommunerne gennem f.eks. erhvervsudviklingsprogrammer yder meget væsentlige bidrag til erhvervsudviklingen, som jo bygger på det private.

Hertil kommer, at kommunernes og amtskommunernes samlede indkøb af varer, tjenesteydelser og bygge- og anlægsopgaver i 1992 var på knap 50 mia. kr. Der er selvsagt i kommunerne en stor interesse for at samarbejde med de private virksomheder og for at give så gode forhold som muligt for erhvervslivet til gavn for beskæftigelsen. Det er faktisk det, de lever af.

Jeg vil gerne slå fast, at kommunerne og amtskommunerne ikke får en generel adgang til at drive erhvervsvirksomhed.

Lovforslaget indeholder desuden bestemmelser, som har til formål at sikre private og andre offentlige tilbudsgivere mod kommunal konkurrenceforvridning f.eks. ved subsidiering over kommuneskatten. Det er i den forbindelse værd at påpege, at lovforslaget indeholder flere begrænsninger i den adgang til at udføre opgaver for andre, som kommunerne og amtskommunerne vil få efter forslaget.

Hertil kommer reglerne om udbud, omkostningskalkulation, mindstevederlag, regnskabsmæssig redegørelse og kontrol. Med de regler vil det blive sikret, at den kommunale virksomhed ikke må være konkurrenceforvridende over for private.

Dermed være så også sagt, at jeg stiller mig noget uforstående over for det udtryk, man anvender i forespørgslen, nemlig regeringens manglende brug af offentlige udbud. Udbud er jo netop efter lovforslaget og efter de tilsvarende regler i vejloven en betingelse for, at en kommune eller amtskommune kan påtage sig at udføre opgaver for en anden offentlig myndighed. Det er kun mindre opgaver – det er dem under 1,6 mio. kr. – som vil være undtaget fra udbudsreglen.

En udbyders stillingtagen til, hvad der er det bedste tilbud, kan også inkludere hensyn til kvalitet, til miljø- og arbejdsforhold og til stabilitet i opgavevaretagelsen. Der er intet grundlag for at antage, at en kommune eller amtskommune i en sådan situation vil foretrække et tilbud fra en anden kommune eller amtskommune frem for et bedre tilbud fra f.eks. en mindre, lokal virksomhed.

Den øgede konkurrence vil endvidere kunne bidrage til, at virksomhederne eventuelt i et samarbejde med kommunerne får udviklet og styrket deres kompetence til løsning af offentlige opgaver, sådan at de også bliver i stand til at få flere kontrakter med offentlige myndigheder i udlandet. Det er jo noget, som mange af Folketingets partier jævnligt har været optaget af, og det mener jeg bestemt ikke er et perspektiv, man skal forbi.

Sammenfattende er der ikke tale om modsætninger, sådan som forespørgerne synes at forudsætte, mellem lovforslaget og ønskerne om offentligt udbud, konkurrence på markedsmæssige vilkår, øget beskæftigelse i den private sektor og faldende skattetryk.

Det er imidlertid vigtigt for regeringen, at der ikke opstår myter om kommunernes opgaveløsning. Det er vigtigt, at befolkningen kan følge med i, i hvor høj grad og på hvilke præmisser deres kommune eller amt overlader opgaver til andre offentlige myndigheder eller til private. Regeringen overvejer, på hvilken måde opfølgningen heraf bedst kan ske.

En af mulighederne er at udvide amters og kommuners oplysningsforpligtelse. Det fremgår af regeringens forslag til ændring af de kommunale styrelseslove, at de kommunale råd hvert andet år skal oplyse om servicemål og lign. Vi er i regeringen ikke afvisende over for at indføre en tilsvarende forpligtelse med hensyn til oplysning om erfaringer med udlicitering og samarbejde om opgaveløsning med andre offentlige myndigheder.

Gribes det an på den måde, vil der blive skabt et bedre grundlag for løbende at følge udviklingen. Der er meget, der tyder på, at det er noget, der kan være god brug for.

Forhandling

Pernille Sams (KF):

De seneste par dage har nogle forsøgt at aflede opmærksomheden fra forespørgslens reelle indhold, alvorlige indhold, ved at inddrage Ri-Buskonflikten og forsøge en sammenkædning mellem den ulovlige konflikt og privatisering og udlicitering i almindelighed.

Folketinget burde her tage klart afstand fra de ulovlige konflikter, vi ser. Ri-Buskonflikten er et fagforeningspolitisk opgør, en ulovlig konflikt, hvor to parter har indgået en aftale, som den ene part efterfølgende ikke er tilfreds med.